

Тежећи још потпунијој класификацији политичких странака, проф. Рајко Кузмановић уводи још неке нове елементе или основе за поделу странака и то:

а) С обзиром на то у којој се мери странке боре за права народних маса, разликују се демократске и аутократске странке;

б) Према структури чланства, странке се деле на оне типа народних фронтова и странке уско идеолошки, национално па и секташки опредељене;

в) С обзиром на религиозна осећања чланства, разликују се странке с потпуним религиозним утицајем на програм и циљеве странке и оне које су неспојиве с религиозним утицајем;

г) Према трајности односно перспективи странака, постоје оне које у свом програму најављују своје одумирање на одређеном степену развитка и оне које не признају ту доктрину о одумирању странке.

Све ове бројне странке разврстане према разним мерилима и основама, Р. Кузмановић групише у шест великих групација странака и то:

1) Демократске странке разних профила и оријентације;

2) Радничке – комунистичке странке свих варијанти са заједничком тежњом ка радикалној промени друштвеног поретка;

3) Социјалистичке странке многобројних облика које теже демократском уређењу, али у оквиру постојећег друштвеног система уз његове благе промене;

4) Либералне странке које окупљају класичне грађанске (буржоаске) странке и теже периферним променама унутар капиталистичког друштва;

5) Конзервативне странке које теже очувању друштвеног statusquo-а било да се ради о капиталистичким или чак и неком ранијем (и назаднијем) друштвеном стању и поретку;

6) Фашистичке и профашистичке странке које делују деструктивно и рушилачки на демократске вредности и тековине цивилизације.